

VÝSLEDKOVÝ SERVIS

Na tomto místě se může každý z vás zapojit do redakčního teamu, pro začátek postačí, když si sami vyplníte závěrečné hodnocení poroty. Tabulku s výsledky pak doporučujeme pečlivě uschovat pro porovnání s příštími ročníky...

Hodnocení divadelních souborů	ŠP	NPS	DS
DS „Neřeknu“ a „Neomluvené divadlo“ - Praha - A. Goldflam - Horor			
DS Spoušť Jihlava - Když pán pokouše svého psa - autorská hra			
DS Havranprkno - Praha - Echte Kunst			
DS ADJC Telč - Akt - Z. Svěrák			
DS Momentek Jihlava - Fraškoidní detektivka - autorská hra			
DS Ambrozie Hradec Králové - S vyloučením veřejnosti - J. P. Sartre			
DS "DK" Pelhřimov - Čertův mlýn - J. Drda			
DS Pouchov - Dvakrát dva je někdy pět - J. Žáček			
DS Hobit Jihlava - Pokusy o její život - M. Crimp - na gymnáziu			
DS Obludárium - Nové Město - Báječná svatba - L. Snicket			
DS Volná asociace - Přibyslav - Jakz parku - volně dle D. Drábka			
DS Chandraradar - Nové Město - Jarmark - volně dle J. Š. Kubína			
DS Domino - Pelhřimov - Sněhurka - autorská hra			
DS Pod maskou - Kalevala - ZUŠ Žďár nad Sázavou			

Hodnocení jednotlivců

Nejlepší ženský herecký výkon ve vedlejší roli	
Nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli	
Nejlepší ženský herecký výkon v hlavní roli	
Nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli	
Nejlepší režie	

Zvláštní ceny festivalu

Společná cena poroty a ředitelky

--

ŠP - Šrámkův Písek | NPS - Náchodská Prima sezóna | DS - výsledky diváckého hlasování

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-07 - vydává team redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Jan Kodet - **Redakce:** Petra Fujdlová, Martina Holubová, Lenka Jirků, Magda Kodetová, Renča Neprašová, Aneta Pavlíčková, Vojtěch Sedlák, Martin Sita, Bára Stolínová, Eva Sýkorová, Monika Toužínová - **Fotoreportér:** Zdeněk Krásenský - **Výtvarná spolupráce:** Lucie Rausová - **Design a grafická úprava:** Jakub Kodet - **Technická spolupráce:** Robin Obůrka

festivalové webové stránky: www.jid.nazory.cz
redakční email: festivalove.noviny@seznam.cz

FESTIVALOVÉ NOVINY SPECIÁL

JID 20-07

25. března

svátek má Marián

ročník 4

číslo 5

Díky, můj festivalový příteli

Vzhledem k tomu, že jsme včera prohráli ve fotbale s Německem 1:2, se mi pojednání o tom, jak si, jako redakce, užíváme festival, nepíše nejlépe, ale budiž.

Festival, myslím, opět udělal ohromný krok kupředu – Trička jsou zase o něco vymakanější, kytičky propracovanější a za noviny se platí (Prostě jsme pochopili pravidla businessu). Tvůrčích dílen je více... No, zkrátka všechno je zase o hromadu propracovanější než loni – dokonce máme pohovku v redakčním kumbálu (!!!), která, jak jsem se dozvěděl od jednoho kolegy, k festivalu prostě patří.

Díky tomu všemu co jsem vyjmenoval a tomu, co jsem ještě zapomněl vyjmenovat, festival dýchá, žije, funguje takovým způsobem, že si to může užít maximální počet lidí, kteří mají o divadlo, ale i kulturu obecně, zájem. Autorské čtení, ohňová show, koncert, představení profesionálních divadel. Stihnout všechno ani není v lidských silách, už proto, že se některé akce kryjí. O atmosféře už řeč šla hned v prvním čísle, a tak jenom stručně: Byla skvělá. (Tak to bychom měli za sebou.)

Zkrátka jsou již tradičně čtyři dny v březnu vyhrazeny akci, na které se sejdou už nejen lidi z gymplu, ale která přitáhne pozornost i širšího obecnstva. Festival nás vytrhne ze stereotypu a lehkým způsobem se změním v kulturology a milovníky divadla.

Dneska se končí, a i když je náš šéfredaktor už docela unaven z věčného sešívání výtisků, věřím, že kdyby se pokračovalo ještě týden, nějak bychom to zvládli. Ale nepokračuje. Báječně jsme si to užili a doufáme, že to na stránkách našich novin bylo znát. Těšíme se na další ročník a díky, festivale.

Martin Sita

Handwritten signatures: Písek, Lenka, Anetka, Martina, Robin, Monika, Hana, BOJKA, ANETA, ROBIN, LUCIE

Na koženkovém sofa aneb

položila jsem tašku na kanape a sebou jsem hodila do rohu

Foto: *Stáhnuto ze Slovenska, promiň, Jirko...*

Sedíme v poslední řadě (což, jak se brzy ukázalo, byla krutá chyba; prozíravost nás však naštěstí ještě zcela neopustila, takže problém s vyhlídkou po nějaké době vyřešíme důmyslným zvýšením výšky našich sedadel) a očekáváme příchod herců divadla Vosto5 na scénu. Žádné velké zdržení, jak to u fenomenálních hvězd a zhýčkaných star bývá, se nekoná, ovšem dočkáme se pouze dvou

herců, což jsme nečekaly, ale teď už víme, proč (program jejich repertoáru mluví jasně a nesmlouvavě: ve hře Košičan 3 vystupují pouze dva aktéři, a to Ondar Cihlár a Petar Prokop).

Skromný herecký ansábl naplnil naše očekávání a předvedl výkon hodný jména Vosto5. Nemohu se však zbavit nutkavého pocitu, že do dokonalosti třesuté komičnosti předloňského vystoupení Sniežka něco chybí.

Hra, kterou nás Vosto5 potěšila letos, nás přenesla do rozhlasového studia, kde se setkávají kamarádi a pracovní kolegové Pavel Pláteník a Karel Krautgartner. Po chvíli začíná jejich noční rozhlasový pořad pro osamělé, opuštěné a neúspěšné posluchače („mezi nimiž je i řada divadelníků“) s názvem Košičan 3. Vysláním prolíná příběh posluchače Standy Pleskoty, kterého tajemné indicie dovedou až do Mariánských Lázní. Zde se setkává s dívkou, kterou před třiceti lety letmo zahlédl a která se stala jeho osudovou láskou... Moderátoři končí pořad dojatě se slzou v oku a písni na rtech (a srdíčky protkanou projekcí za zády a „keborcem“ pod nohama).

Poetičnost představení, které sledoval do posledního místa obsazený sál (ač několik jedinců - z pro nás nepochopitelných důvodů - odešlo uprostřed hry), dokreslovaly koženkové povrchy vyskytující se nenadále a na nečekaných místech. Pohybové vložky (zvláště ty se stuhou či výrazové ztvárnění hudby mistra Muka) dosahovaly dokonalosti.

„Z hřebene krev kape...“

DS Pod maskou ze Žďáru nad Sázavou se festivalu letos účastnil vůbec poprvé. Pro svoji jihlavskou premiéru zvolil dramatizaci finského eposu Kalevala. Před námi sedí velká rodina a vypráví báji o panně, kterou přestává bavit život. Sestupuje tedy do hlubin moře a tam zplodí dítě. Linie příběhu se dál odvíjí takto: Dcera je nespokojená se svým starým otcem, o nějž se musí věčně starat, omrzí ji život ve vesnici, a proto se vydává pryč. Touží po vodě. Sedne si na stříbrný útes. Ten se s ní však náhle utrhne a dcera nenávratně mizí v moři. Další dítě, syn, se vrátí ze světa a přivádí si mladou krásnou nevěstu. Rodina se raduje z příprav nadcházející svatby. Ústřední roli dále hraje silný příběh milenecké dvojice, jejich nedorozumění, chlapcův odchod, smrt a jeho následné vzkříšení.

DS Pod maskou nás uvedl do prostředí finské vesnice. Na podiu dokázal vytvořit opravdovou mýtickou atmosféru... Uznání patří hlavně režisérům, kteří v představení dokonce sami hrají. Šlo poznat, že nenechali nic náhodě. Ještě před představením se nám uvedli hezky zpracovanými programy, kde se můžete dočíst spoustu věcí o Kalevala a „autorovi“ eposu. Jako předlohu vybral soubor originální text, ve kterém zůstala řada nám neznámých slov, přesto hra byla srozumitelná. Problémem možná mohlo být to, že text asi tolik neoslovil publikum studentů. Dal by se také na určitých místech zkrátit.

Zážitek ze hry umocňovala originální hudba. „Vybrali jsme jednu finskou skupinu, která je něco jako český Čechomor,“ vysvětluje vedoucí souboru. DS Pod maskou se podařilo i celkové výtvarné zpracování hry. Měli hezké dobové kostýmy a kulisy, které tvořily truhla a dřevěný stůl. Naopak ospale působilo herecké podání. Otázkou je, jestli za to, že hra působila mírně monotónně a únavně, může text, nebo herecké dispozice, nebo to, nakolik se herci dokázali ztotožnit se scénářem.

Anetka Pavlíčková

Kalevala – hodnocení poroty

Nastalo úplně poslední hodnocení letošního festivalu. A jak poprvé, tak i naposled se u stolku poroty sešly pouze dvě osoby. Se svým názorem započal diskusi Michal Junášek a rozdělil celé ztvárnění hry na dvě části. První, ryze divadelní část – hudba, choreografie, se mu velice líbila, oživovala děj, výtvarné provedení kostýmů bylo brilantní, v podstatě vizuální část – perfektní. Druhá část, bohužel právě ta podstatnější, se mu už tolik nelíbila. Textová část totiž činila hercům mnohem větší problémy. Což bylo ve velkém kontrastu s pohybovou částí. Recitace byla bez náboje a monotónní.

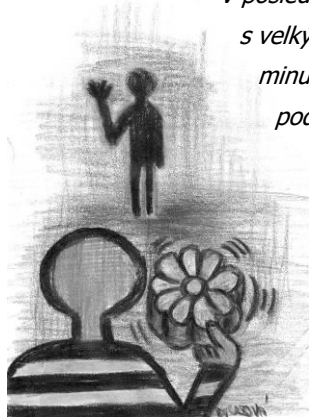
Jaroslav Stuchlík navázal, že cesta od eposu k divadlu je velice dlouhá, a protože je to kosmologický mýtus, je potřeba dodržovat určitá pravidla a tabu. Stejně jako jeho kolega měl Stuchlík pocit, že se herci s textem vyloženě prali a že by lépe udělali, kdyby se vrátili k podstatě textu, klidně proškrtali scénář, protože méně je někdy více. A Kalevala se mu zdála jako přespříliš velké sousto.

Na závěr porotci tak trochu shrnuli letošní festival a Jihlavě se dostalo pochval, co se týče výborných diskuzí při hodnocení soutěžních her a rozmanitosti žánrů, které jsme mohli vidět na pódiu.

Bára Stolínová

Minutu po dvanácté na aj-sík-jů s Ivanou Fexovou

V posledním týdnu byste hledali zaneprázdněnějšího člověka jen s velkými obtížemi, i tak si Ivana Fexová, ředitelka festivalu, našla minutku ve svém již tak dost nabitém diáři, aby se s námi podělila o několik drobných poznatků z vrcholícího festivalu.

12:01:00: *fexova ivana occupied with JID*

12:01:14: *Co říkáte na letošní ročník festivalu, podařilo se naplnit jeho smysl?*

12:01:47: Určitě, tím jsem si jistá.

12:02:05: Do pořádání festivalu jsem vstoupila s určitou ideou, a kdyby se mi ji každoročně nedařilo naplňovat,

určitě bych festival neorganizovala.

12:02:17: *Co byste vzkázala všem, kteří uvnitř sebe cítí jakékoliv divadelní nadšení, ale bojí se jej prodat?*

12:02:34: Ať se nebojí, ať si hrají, a když sebekriticky dokážou hodnotit úroveň toho, co hrají, ať se tady v Divade Na Kopečku ukážou.

12:02:57: *S čím míváte při organizaci festivalu pravidelně největší problémy?*

12:53:19: Největší problémy jsou dva - peníze a pak dostat do divadla diváka z veřejnosti.

12:03:34: *Kolik času hodláte věnovat regeneraci ze zátěže posledních dnů a odkdy se chystáte začít připravovat příští ročník?*

12:03:58: Na tohle bohužel čas nemám, budu se o to snažit v běhu takového normálního pracovního týdne. Myslím ale, že do normálu se vrátím tak za 14 dní.

12:04:12: *Jaký máte vztah k „novým proudům v komunikaci“ jako jsou například ICQ a Skype, používáte je, nebo dáváte přednost osobnímu kontaktu s lidmi?*

12:04:36: Tak ten mám jednoznačně špatný, preferuji osobní kontakt.

12:04:57: *Děkuji vám za váš čas a do příštích festivalů vám přeju hodně zdaru.*

12:04:59: *fexova ivana total off (was occupied)*

Jakub Kodet

Nejenže Vosto5 nepřesvědčené přesvědčil, že „i špatné divadlo je lepší než dobrá droga“, nenechal nás také vydechnout a málem zadusilo smíchy (alespoň v druhé polovině představení) a přesvědčené opět přesvědčil, že když komedii, tak Vosto5.

P. S.: Kdo by snad chtěl namítat, že divadlo Vosto5 ho nijak neoslovilo, pro toho máme jedinou radu: „Nehrajte si se svým vnitřním hlasem!“

A pokud stále není s to pochopit a uznat, že Vosto5 je „diamantem mezi hlínou“ (minimálně „nevybroušeným diamantem“), bude „dlouhými kročejemi“ deportován na „úplně opačný konec nádražní haly, jejíž plánek by nám nikdo nebyl schopen sestavit“.

Petra Fujdlová & Lenka Jirků

Po komedii trocha efektů

Vyjdete se smíchem na tváři z DNK a naskytne se vám pohled na pět kolem chodníku magicky rozestavěných loučí. Čekáte, až se všichni sejdou, všude kolem ve tmě zní známá melodie z Xeny. Atmosféra je tajemná, před vámi v kápi stojí muž, který odpoledne v divadle předváděl svoje číslo se střepy.

Podle všeho se ho chystá zopakovat a něčím vylepšit. Kladívkem drtí rozbité lahve, střepy polívá a zapaluje a pak po nich s klidem našlapuje chodidly. S úžasem sledujete, jak mu na ramena vyskakují dívky a on s ní přechází po střepích. Areálem se neustále ozývá tajemná hudba. Rychlé, akční vystoupení pokračuje. Slabší povahy odvracejí zrak. Muž se totiž pokládá na střepy s připínáčky a přes něj jeden po druhém v botách přešlapují členové divadelních souborů.

Přichází hlavní část. Plivání ohně. Vystřelující plameny vypadají přímo úžasně, muž polyká oheň a zapálenými loučemi přejíždí po nahých pažích. Pak olizuje zapálený provaz. Šumem lidí teď zní skladba „Fire, fire!“.

Muž zapaluje ohňostroj a jako závěrečné číslo běhá okolo vás a plivá oheň. V pozadí jeho tmavé postavy bliká ohňostroj a vy sledujete efektní zakončení fire show. Poněkud zmrzlí tleskáte výkonu, slabší povahy odtud už vymizely.

Renča Neprašová

Klub Edgar na festivalové vlně

Umčlet budík, překousnout nedostatek spánku, zatáhnout závěsy i žaluzie a přitulit se do tmy s krabicí mlíka. Tak holka vstávej... píšeš svůj poslední článek pro letošní divadelní festival.

Včerejší akce v Edgarovi byla předzvěstí toho, že se blíží závěr těchto netradičních čtyř dnů, neobvyklých emocí, zážitků... Ted' se vám pokusím přiblížit jedny z těch posledních v podobě komentovaných „žurnalistických“ zápisků, které mluví samy za sebe. (Víc ode mě teď čekat nemůžete:o)

Lidé se začali scházet okolo deváté, v půl desáté už bylo víceméně plno. Jako první začali hrát Tria Acrobata, známá kapelka tady z Jihlavy. Ač se zábava ještě moc nerozproudila, hudba byla (dle několika místních) nejlepší z celého večera. Publikum reagovalo zejména na „basáka Šarpyho“ a jeho neopakovatelné veselé mimice. (Když hraje, vypadá, že brečí.) Nepřehlédnutelným byl taky host Tria – Přemek Hrubý z gymnázia se svojí trubkou, ozkoušel si dokonce i zpěv. Musím říct, že to znělo opravdu dobře. Edy se začal probouzet. (3 slečny - organizátorky - to rozjely) A to, že si kluci museli vyžádat technickou pauzu, jsme jim rádi odpustili. (Chýťovi během 1 písničky visela struna z kytary.)

Něco po desáté hodině přišla i paní Fexová s dcerou, pan Stuchlík, přibylo i několik členů z divadelních souborů. (*Vidím Fexovou, Zatuchlíka a sokolníka:o*), je tu režisér Linda, teplý siamský dvojče a možná další z Volný Acociace, porotce Stuchlík má veselou červenou tašku s klokanem). Edgar se rozhýbal, plnily se popelníky, přibývalo prázdných plastových kelímků a hovor i smích sílil.

Druzí na řadu přišli hudebníci Joking Hazard z Moravských Budějovic, ve složení 1 slečna a 3 pánové. Jednalo se o popovější žánr, než je v klubu zvykem, snad proto se především stálí hosté tvářili trošku rozpačitě. (Slečna v nízkých bokovkách s vyšpuleným zadkem efektně hodila vlasama. Ewa Farna – o deset let později. Zpívá: ... nesmělááá... dospělááá...). Ještě před půlnocí přibývá herců. (Zahlídla sem asi slečny z Obludária, některé členy Hobita, už i andělé nám kalí :o))

Třetími byla skupina Noční klid z Chomutova, velmi podobná Joking Hazardu, snad o něco lepší. Vzhledem k pokročilé hodině si především dámské publikum pořádně zaskotačilo. (snad Obludarium). Nebýt toho, že zpěvačka v polovině písně odstoupila do pozadí a „nenápadně“ si sundala podprsenku, srovnávala bych je snad i s Triem Acrobatem. Toto gesto jsme opravdu nepochopili.

Ač s netradičními hosty, byl to zase „celej Edy“. Okolo druhé hodiny už většina odešla, šla jsem i já. Posun času mě příliš nepotěšil – šla jsem spát o půl páté:o), a tak se omlouvám, kdybych se někoho dotkla tímto „narychlo spíchnutým“ článkem.

Martina Holubová

Festivalová Jihlava aneb za kulturou do „krajského“ města

Již dlouhých sedm let se Jihlava honosí titulem krajské město. Má sice ze všech krajských měst nejméně obyvatel, je z jeho náměstí vidět na pole, což se vám v jiném krajském městě stát nemůže, ale přesto je to krajské město se vším všudy. Má například velký a moderní krajský úřad, který se téměř každoročně rozšiřuje o nové budovy. Své sídlo má v Jihlavě krajská záchranná služba, centrální policejní dispečink, a to vše má lidem připomínat, že žijí v krajském městě. Ale zeptejte se Jihlavanů, zda jsou hrdí na to, že zavolají-li na linku 112, dovolají se do Jihlavy a ne třeba do Havlíčkova Brodu.

Prostě myslící člověk si pod pojmem krajské město představí regionální centrum, které nabízí lidem v určité oblasti veškeré možnosti vyžití, ať už kulturního či jiného. Když ale do Jihlavy přijede cizinec, turista, s naivními představami o bohatém kulturním životě v krajském městě, které mu vtiskly turistické příručky, potencionální šok mu může způsobit i vážné zdravotní problémy. Ještě štěstí, že až mu budou volat záchranku, dovolají se do Jihlavy...

Již sedm let se budují bezesporu důležité krajské instituce, ale není už čas začít rozvíjet i něco jiného? Kupříkladu taková kultura v Jihlavě už několik posledních let stagnuje. Co krajské město drží nad vodou, jsou festivaly. Díky nim má ještě Jihlava jakési renomé.

Nejvýraznější měrou se na tomto „věhlasu“ podílí festival dokumentárních filmů, který letos proběhne už po jedenácté. I jeho budoucnost je však díky přístupu státních institucí ohrožena. Moc nechybělo a jedenáctý ročník festivalu se konal v jiném městě. Jiný festival, tentokrát hudební, který hostilo jihlavské letní kino, byl pro změnu zrušen úplně, protože překročil hranice hluku, které nařídila státní vyhláška. Mimo jiné i folkový festival Porta tyto hranice přerušuje, a tak si na „letňáku“ poslechneme asi jen Evu a Vaška bez zvukové aparatury.

Ještě že i letos obohatil kulturu v Jihlavě festival JID. Divadla není nikdy dost a alespoň jsem díky němu nemusel přemýšlet, jak strávím čtyři všední odpoledne.

Vojta Sedlák